

Sancti Bernardi Clarævallensis

PARABOLÆ.

SANCTI BERNARDI

ABBATIS CLARÆ-VALLENSIS

OPERA OMNIA

POST HORSTIUM DENUO RECOGNITA, REPURGATA, ET IN
MELIOREM DIGESTA ORDINEM, NECNON NOVIS
PRÆFATIONIBUS, ADMONITIONIBUS, NOTIS ET
OBSERVATIONIBUS, INDICIBUSQUE COPIOSISSIMIS
LOCUPLETATA ET ILLUSTRATA,

CURIS D. JOANNIS MABILLON,
PRESBYTERI ET MONACHI BENEDICTINI E
CONGREGATIONE S. MAURI.

Editio quarta, emendata et aucta.

VOLUMEN PRIMUM
Pars altera, tomus tertius,

col. 2595-2615

PARABOLÆ SANCTO BERNARDO VULGO ASCRIPTÆ.

PARISIIS,
APUD GAUME FRATRES, BIBLIOPOLAS,
VIA DICTA POT-DE-FER, N° 5.
MDCCCXXXIX.

PARABOLA I. DE PUGNA SPIRITUALI DE FUGA
ET REDUCTIONE FILII PRODIGI.

1. Rex dives et præpotens Deus omnipotens filium sibi fecit hominem, quem creaverat, cui sicut puero delicato pædagogos delegavit legem, prophetas, cæterosque tutores et actores usque ad præfinitum tempus ejus consummationis. Instruxit eum et monuit, dominum eum paradisi constituens, omnesque thesauros gloriæ suæ ei ostendens et repromittens, si se non desereret. Et ne quid deesset bonis ejus, etiam liberum arbitrium ei indulisit, ut bonum ejus esset voluntarium, non coactum. Accepta licentia boni et mali, cœpit eum tædere bonorum suorum, a concupiscentia sciendi bonum et malum. Egressus igitur de paradiso bonæ conscientiæ, nova quærens quæ nesciebat, qui nulla adhuc nisi bona noverat; paternis [*alias*, patriis] legibus et pædagogis relictis, manducavit de ligno scientiæ boni et mali contra vetitum Patris: et abscondens se miser, et fugiens a facie Domini, cœpit vagari puer insipiens per montes altitudinis, per valles curiositatis, per campos licentiæ, per nemora luxuriæ, per paludes voluptatum carnalium, per fluctus curarum sæcularium.

2. Videns autem antiquus prædo lascivum puerum sine custode, sine rectore, procul a domo Patris vagantem; accessit, et pomula illa inobedientiæ manu malæ persuasionis ei

porrigens, postquam ab eo consensum elicuit, aggressus est miserum, et in terram, id est in terrena eum desideria præcipitans, pedesque, id est mentis affectiones, ne resurgat, fortissimis ei sæcularis concupiscentiæ vinculis [2596] alligans, manusque operationis, et oculos mentis; misit eum in navim malæ securitatis, et flante vehementer vento adulationis, transvexit eum in longinquam regionem dissimilitudinis. Veniens ille in regionem non suam, venalis factus est omnibus qui prætergrediuntur viam. Discit porcos pascere, siliquas porcorum manducare: dediscit omnia quæ didicerat, et discit quæ nesciebat, servilia scilicet opera. Vinciturque in desperationis carcere, ubi in circuitu impij ambulant, in mola impiæ circuitationis cogitur molere emolumenta malæ conscientiæ. Proli dolor!

3. Et ubi modo est pater ille potentissimus et dulcissimus atque liberalissimus? Nunquid potest oblivisci filium uteri sui? Absit, absit! Non obliviscitur, sed miseretur, condolet et conqueritur de absentia et perditione filii sui. Mandat amicis, sollicitat servos, omnesque suscitatur ad requirendum eum. Unus servorum Timor, ad imperium Domini, filii fugitivi vestigia prosequens, in profundo carceris invenit filium regis, carnalibus peccatorum sordibus obsitum, vinculis et catenis malæ consuetudinis ligatum, miserum et amentem, in miseriis securum et

ridentem : quem verbis et verberibus urgens ut exiret et rediret, tanta miserum confusione dejecit, ut sicut morti jam vicinus jaceret, et adhæreret in terra venter ejus. Egressus e vestigio alius, cui nomen Spes, vidensque filium regis a Timore non erutum, sed obrutum ; non adjutum, sed dejectum : accessit leniter, et suscitans a terra inopem, et de stercore erigens pauperem, levansque caput ejus, et coacta in unum consolationis veste, oculos ejus detergens et faciem : Heu, inquit, quanti mercenarii in domo patris tui abundant panibus, tu autem hic fame peris ! Surge, obsecro, et vade ad patrem tuum, et dic ei : Pater, fac me sicut unum ex mercenariis tuis. Tunc ille [2597] tandem vix ad se modicum reversus : Tunc es, inquit, Spes ? Et quomodo Spei introitus potuit patere in tantum et tam horrible profundum desperationis meæ ? Ego, ego, inquit, sum Spes, a patre tibi transmissa, te adjutura, te non desertura, donec te introducam in domum patris tui, et in cubiculum genitricis tuæ. Et : O, inquit ille, dulce levamen laborum, dulcis consolatio miserorum ! o una, et non infima de tribus cubiculi regii assistricibus ! vides carceris mei profundum immane ; vides vincula, quæ tamen ad ingressum tuum jam maxima ex parte dirupta sunt et dissoluta ; vides captivorum meorum immanem multitudinem, fortitudinem, velocitatem, astutiam : et quis tibi locus hic ? At Spes : Ne timeas, inquit ; qui nos adjuvat,

misericors est ; qui pro nobis pugnat, omnipotens est ; pluresque sunt nobiscum, quam cum illis. Super hæc omnia, adduxi ubi a patre missum equum Desiderii : cui cum insederis, me duce ab his omnibus securus proficisceris. Dixit, et mollibus stramentis piæ Devotionis submissis, et bonorum exemplorum calcaribus additis, equo Desiderii imposuit filium regis ; sed frenum defuit, tanta erat festinatio fugiendi. Illico equus currit infrenis, trahit Spes ante. Timor autem retro verberibus urget et minis. Tunc videntes hoc conturbati sunt principes Edom, robustos Moab obtinuit tremor, obriguerunt omnes inhabitatores Chanaan. Irruat super eos formido et pavor in magnitudine brachii tui ; fiant immobiles quasi lapis, donec pertranseat filius tuus, Domine, filius iste, quem possedisti (Exod. XV, 15, 16). Sed cum sic ferantur præcipites, effugiunt quidem, sed non sine periculo ; quia sine modo, sine consilio.

4. Propter quod a Patre transmissa accurrit Prudentia, una de summis principibus palatii, in comitatu amicam habens Temperantiam ; et tenens currentes : Parcius, inquit, obsecro parcius : dicit enim Salomon noster : *Qui festinus est, pedibus offendit* (Prov. XIX, 2). Si sic curritis, offenditis ; si offenditis, caditis ; si caditis, filium regis, quem suscepistis liberandum, inimicis redditis. Nam si ceciderit, illico manus eorum erit super eum. Hæc dicens, frenum Discretionis

imposuit fervido illi equo Desiderii, ejusque habenas Temperantiæ regendas commisit. Cumque Timor retro de vicinia et virtute [2598] inimicorum, et tarditate fugæ causaretur: Vade, inquit Prudentia, retro, Satana, scandalum es nobis. Fortitudo et laus nostra Dominus, et factus est nobis in salutem. Et ecce Fortitudo, miles Dei egregius, accurrens per campum Fiduciæ, extracto gladio lætitiæ: Nolite, inquit, turbari; plures nobiscum sunt quam cum illis. Tunc Prudentia curiæ cœlestis assueta consiliis: Cavete, inquit, obsecro, quia *hæreditas illa, ad quam festinatur in initio*, sicut dicit Salomon noster, *in fine benedictione carebit* (Prov. XX, 21). Proficiscimini igitur, non tam festinanter, quam prudenter. Inimici enim non sunt in itinere; sed juxta iter scandalum ponere solent, in biviis et triviis, et viarum anfractibus. Præcedam itaque; vos autem tenete viam Justitiæ, et velociter introducemus vos in castra Sapientiæ, quæ jam non procul sunt a nobis. Sapientia enim est, de qua dicitur: *Concupiscens sapientiam, disce justitiam* (Eccli. I, 33).

5. Sic itaque dum viam carpunt, urget Timor, Spes trahit, munit Fortitudo, Temperantia moderatur, providet et instruit Prudentia, ducit et perducit Justitia. Appropinquat filius regis castris Sapientiæ: quæ novi hospitis audito adventu, præoccupat eum, qui se concupiscit, occurrit et ostendit se in viis hilariter. Fossa vero profundæ Humilitatis castra cingebat: super quam

fortissimus et pulcherrimus murus Obedientiæ ædificatus cœlos penetrabat, quem bonorum exemplorum historiæ undique depictæ mirabiliter decorabant. Ædificatus autem erat cum propugnaculis : mille clypei ex eo dependebant, omnis armatura fortium. Porta Professionis omnibus patens ; janitor in limine dignos inducens, et indignos abiciens. Præco super portam clamans : Si quis diligit Sapientiam, ad me declinet, et eam inveniet ; et eam cum invenerit, beatus est si tenuerit eam. Huc filius regis, occurrentis sibi Sapientiæ ducatu introductus, imo ulnis deportatus, familiæ regiæ vallatus obsequiis, ad mediæ civitatis arcem perducitur, ubi ipsa ædificavit sibi domum, excidit columnas septem, subdidit sibi gentes, superborumque et sublimium colla propria virtute calcavit. Ibi collocatur in lecto Sapientiæ, quem ambiunt sexaginta fortissimi ex fortibus Israël, uniuscujusque ensis super femur suum. Adest David in tympano et choro, in chordis et organo ; [2599] cæterique cœlestis curiæ paranymphe, gaudentes et exultantes magis super uno peccatore pœnitentiam agente, quam super nonaginta novem justis, qui non indigent pœnitentia.

6. Et ecce veniens ab aquilone ventus turbinis et ignis involvens totam concussit domum, Sapientiæ castra turbavit. Egressus est enim Pharaon cum curribus et equitibus, persequens fugientem Israël (Exod. XIV, 5, 8). Cogitaverunt

etiam unanimiter simul adversus eum, testamentum disposuerunt tabernacula Idumæorum et Ismælitæ, Moab et Agareni, Gebal et Ammon et Amalech, alienigenæ cum habitantibus Tyrum. Etenim Assur, ille magnus exterminator diabolus, venit cum illis (Psal. LXXXII, 6-9). Quid multa ? Obsessa est civitas. Jam surgunt tentationum machinæ ; urget undique inimicus ille, in insidiis draco, in aperto leo ; cogit socios, ignes injicit, perfodit muros, bella suscitatur, insidias submittit, totius urbis minitans excidium. Intus vero timor et angustia ; et a vehementi et improvise hostium impetu omnes turbati sunt, et moti sunt sicut ebrius, et omnis sapientia eorum devorata est, et clamaverunt ad Dominum cum tribularentur (Psal. CVI, 27, 28). Curritur ad arcem Sapientia ; mala nuntiantur ; consilium quaeritur. Reversa enim ad se Prudentia consulit Sapientiam, quid facto opus sit. Illa accelerandum testatur, et quaerendum summi regis auxilium. Et quis, inquit, ibit nobis ? At Sapientia : Oratio, inquit. Et ne moram faciat in eundo, ascendat super equum Fidei. Quæsita diu Oratio, et in tanto tumultu vix tandem inventa est. Ascendit super equum Fidei, proficiscitur per viam caeli, nec cessat, donec intret portas Domini in confessione, atria ejus in hymnis. Et, sicut familiare mancipium, cum fiducia accedens ad thronum gratia ejus, exponit necessitatis sua negotium. Audito rex filii

periculo, conversus ad consortem regni sui Charitatem : O, inquit, quem mittam, et quis ibit nobis ? At illa : Ecce ego, inquit, mitte me. Tunc rex : Prævalens, inquit, prævalebis, et liberabis eum. Egredere ; et fac ita. Illico egressam a facie Domini reginam cœli, Charitatem, tota comitatur militia cœlestis ; veniensque et descendens in castra, virtute et lætitia præsentia suæ illico omnia exhilaravit, commota composuit, turbata pacavit. Reddita est miseris lux, timidis fiducia. Redit coram Spes, quæ pene [2600] aufugerat ; Fortitudo, quæ pene corruerat. Resumit constantiam tota Sapientia militia. At inimici civitatem obsidentes : Quenam est, inquiunt, exsultatio in castris ? non fuit tanta exsultatio heri et nudiustertius. Væ nobis, venit Deus in castra ! væ nobis ! Fugiamus Israël : Dominus enim pugnat pro eis. Sic fugientibus inimicis, gratia Dei impetus lætificat civitatem Dei, sanctificavit tabernaculum suum Altissimus. Deus in medio ejus, non commovebitur, adjuvabit eam Deus mane diluculo. Conturbatæ sunt gentes, et inclinata sunt regna ; dedit vocem suam, mota est terra. Dominus virtutum nobiscum : susceptor noster Deus Jacob (Psal. XLV, 5-8). Suscipiens ergo puerum Dei, puerum suum regina Charitas evexit ad cœlum, Patrique Deo repræsentavit. Cui Pater placidus ac serenus occurrens : *Cito, inquit, proferte stolam primam, et induite illum, et date annulum in manu ejus, et calceamenta in pedibus ejus. Et producite*

vitulum saginatum, et occidite illum. Epulari enim et gaudere oportet, quia iste filius meus mortuus fuerat, et revixit; perierat, et inventus est (Luc. XV, 11-32).

7. Nota hic quatuor in pueri nostri liberatione. Primo pœnitentiam, sed fatuam; secundo fugam, sed temerariam et irrationabilem; tertio pugnam, sed trepidam et meticulosam; quarto victoriam validam et sapientem: quæ omnia in uno quolibet fugiente de sæculo invenies. Primo enim est egens [*alias, hebes*] et insipiens; postea, præceps et temerarius in prosperis; deinde, trepidus et pusillanimis in adversis; postremo, providus, et eruditus et perfectus in regno charitatis.

PARABOLA II. *DE PUGNA SPIRITUALI* [*al. DE CONFLICTU VITIORUM ET VIRTUTUM*].

1. Inter Babylonem et Jerusalem nulla pax est, sed guerra continua. Habet unaquæque civitas regem suum. Rex Jerusalem Christus Dominus est, rex Babylonis diabolus. Et cum [2601] alterum in justitia, alterum in malitia regnare delectet, rex Babylonis quos potest de civibus Jerusalem per ministros suos, scilicet spiritus immundos, seducere, ut servire eos faciat iniquitati ad iniquitatem, in Babylonem trahit. Unde dum unum de civibus suis constitutus speculator super muros Jerusalem trahi cerneret, nuntiavit regi captam prædam in Babylonem duci. Rex vero Jerusalem advocans spiritum timoris,

militem in talibus strenuum : Vade, inquit, eripe prædam nostram. Ille ut semper ad omnia imperata paratus, cum velocitate hostes persequitur, et in auribus eorum factus est repente sonus tanquam advenientis spiritus vehementis. Timor enim super eos intonuit, et ad vocem virtutis ejus hostium robur omne contremuit : quos in fugam conversos Timor non longius persecutus est, sed ereptum concivem reducebat ad propria. Verum unus ex adversariis, tristitiæ spiritus, non erat cum eis, quando Timor advenit. Hic cum cerneret socios subito fugientes, ab insidiis, in quibus latebat, ocius advolavit. A Timore, inquit, solo factum est istud, et est opprobrium omnibus nobis. At ille : Ne timeatis a Timore isto : scio enim quid facto opus sit. Ibo et ero spiritus mendax in angulis semitarum, et amicum me simulabo Timoris. Novi enim hominem, nec est agendum cum eo vi, sed fraude. Vos autem exspectate finem. Fecit ut dixerat, et viarum compendia captans, præcessit Timorem. Referensque iter per viam, qua gradiebatur Timor, obvius ei factus est, amica, sed iniqua cum eo colloquia commiscens, ita ut seducere eum cœperit : et Timor nescius bono animo sequebatur. Prope jam erat, ut eum in foveam desperationis impelleret. Sed spectator regi indicat quid agatur. Rex autem unum de militibus suis, Spem scilicet, præcepit accersiri, quem cum equo Desiderii, et ense Lætitiae in

auxilium jubet accelerare Timoris, Fidelis miles ad imperium egrediens, cum pervenisset ad locum, vibrans ensem Lætitiæ, Tristitiam effugavit. Sicque liberatum concivem, et impositum equo Desiderii præcedens, trahebat funiculo promissionum, et Timor sequens urgebat facto flagello de funiculis peccatorum.

2. Ibat igitur voluntarius equus, hinc attractus, inde compulsus ; sed in tam rapido cursu timendum ei fuerat ab incurso. Unde et collegerunt milites Babylonici consilium, dicentes : Quid facimus, quia sic evadit, quem [2602] jam quasi cum securitate possidebamus ? Quomodo plausus inferni versus est in planctum, et per solos duos milites gaudium est in cœlis super sui liberatione concivis ? Quomodo periit versutia diabolicæ fraudis ? Unus autem ex eis cæteris nequior, cum sceleris hujus opifex esset, profanum protulit consilium, dicens : Vos nescitis quidquam, nec cogitatis, quia modo ad capiendum facilior sit ; et si captus, difficilius eripi possit. Vos igitur a longe prosequimini ; ego me in angelum lucis transfiguro, ut ignaros viæ, tanquam advenas et peregrinos, docendi simulatione decipiam. Hunc igitur in modum fraude disposita, regi nostro speculator annuntiat, venire quidem hominem equo impositum Desiderii, sed plus quam oporteat properare, eo quod frenum et sella deesset. Hostes, inquit, a longe prosequuntur ; alii, tanquam inveterati

malorum, viarum compendia captant. Sed et nunc unum video, in quo armorum nostrorum relucet effigies ; a nobis tamen ille non exivit. Necesse est eat qui interrogare noverit eum : Noster es, an adversariorum ?

3. Porro rex, cujus animum cura semper sollicitat animarum, duos consiliarios suos emittit, Prudentiam et Temperantiam. Quarum Temperantia quidem equo frenum Discretionis imposuit, et Spem moderatius incedere persuasit. Prudentia vero Timorem increpans et arguens improbitatis, de futuro commonuit : et equo sellam Circumspectionis apposuit, ut non caderet ascensor ejus retro ; sed retro præteriti confessioni peccati, ante meditationi judicii, a sinistris patientiæ inniteretur, a dextris humilitati. Porro Spes et Timor dedere calcaria, Spes in dextro pede expectationem præmii, Timor in sinistro supplicii metum.

4. Et facta mora cum advesperasceret, et inclinata esset jam dies, rursus congregati sunt hostes in multitudine, ut dimicent contra eos. Pavet Timor, Spes accelerat ; sed vix tandem ad consilium eos Prudentia, Temperantiaque revocavit. Et illa : Videtis, inquit, quia dies præcessit, et nox appropinquavit : et qui ambulat in tenebris, nescit quo vadat ? Porro vobis grandis restat via, nec parva est hostium multitudo. Est autem miles quidam regi nostro fidelissimus, quem ego novi, castrum habens prope nos

positum, et firmissimum est habitaculum ; quia in petra posuit nidum suum. Divertamus ad illum, si placet, quia bonum est illic esse. Quod cum placuisset omnibus, et [2603] duces itineris quæsisset, ait Prudentia : Armiger meus Ratio præcedet nos. Est enim gnarus viarum, et notus Justitiæ, utpote consanguineus ejus. Præcedente itaque Ratione, cæteris subsequens, antevenit Ratio ; et salutata Justitia, nuntiavit hospites adventare. Quærit illa qui sint ; unde, ad quid veniant, sciscitatur. Et cum regem cognovisset, hilari vultu surgens fugientibus occurrit cum panibus, et obviavit illis quasi mater honorificata, susceptamque animam ab equo deposuit, et in penetralibus domus avida collocavit.

5. Insequitur hostilis exercitus, et castrum obsidens, undique inquit, si quis forte pateret ingressus, ac tanquam leo circuit quærens quem devoret. Sed cum undique illud munitum inveniunt, tentoria figunt, et excubias ordinant, ne quis ingredi aut egredi valeat, ut mane facto instructis machinis diruant et irruant super eos. Interim Pavor paviditate et sollicitudine non piger, nec unquam securus, commilitones excitat, Justitiam convenit, de munitione loci, de præparatione armorum quærit, adjiciens et illud, ne forte sustentationi deficient alimenta. Ad hæc justitia respondit : Situs loci, ut animadvertere potestis, saxosus et inaccessibilis est, nec in armis, nec in machinis inimicorum timet insultum. Sed

quia aridus est, paucos habet indigenas, quos arido hordeacei panis cibo utcunque sustentat. Et nunc supersunt nobis quinque panes hordeacei, et duo pisces. Et Timor : Quid hæc, inquit, sunt inter tantos ? Cœpit igitur magis pavere et tædere : et arguens animam quod ab equo Desiderii descendisset, illud sæpius memorabat, esse novissima hominis illius pejora prioribus. Equus enim ille præpeti cursu festinus advolabat ad urbem, nunc solius Rationis commissus ducatu. Ipse, inquit, videris, si non melius erat tibi tunc magis, quam nunc.

6. Prope jam erat ut adversus Spem contraria sentientem Timor insurgeret ; sed Temperantia Prudentiam advocavit. Accersita Prudentia improbitatem Timoris objurgans : In adversarios, inquit, tuus, o Timor, mucro desæviat. Nescis quia rex noster, rex virtutum est, Dominus fortis et potens, Dominus potens in prælio ? Eat igitur nuntius, qui suorum necessitates exponat, adjutorium flagitet, auxiliatorem adducat. Et quis ire poterit, ait Timor ? Tenebræ operiunt terram, et muros obsidet hostium pervigil multitudo ; et ignari viæ, [2604] tanquam in regione longinqua. Advocaverunt igitur hospitem suum Justitiam. Si quid, inquiunt, potes, adjuva nos. Quibus illa : Bono animo estote. Est enim mihi nuntius fidelissimus regi, bene notus curiæ, Oratio scilicet, qui in secreto noctis silentio per ignotas semitas arcana cœli penetrare, et cubiculum regis adire, et

opportuna importunitate pium regis animum flectere non indoctus, supplicatione miserabili laborantibus auxilium solitus impetrare. Eat ille si placet : ecce enim præsto est. Cumque respondissent omnes : Placet ! Prudentia quid regi insinuet, dictante Justitia ut fideliter agat, et ne vacuus revertatur præcipiente, cæteris, et maxime Timore, ut iter acceleraret deprecantibus, per occultos quosdam muri exitus dimissus est. At ille hostium cuneos penetrans securus omni ave velocior, in momento, in ictu oculi usque ad portas novæ Jerusalem pervenit. Quas cum clausas reperisset et pulsasset, janitoribus ægre ferentibus, quod intempestæ noctis silentio civitatem impleret clamoribus, et regi ipsi importunus esse non vereretur, ille perseverabat pulsans, et amplius loquebatur : Aperite mihi, inquit, portas justitiæ, et ingressus in eas confitebor Domino regi nostro in ore meo secundum multitudinem dolorum meorum, qui sunt in corde meo. Hæc, inquit, porta Domini mei. Justitia me misit ad vos, ut introducar ad regem, quia ad ipsum habeo secreta quæ perferam. Vox turbinis audita est in terra nostra.

7. Rex cum cognovisset nuntium esse Justitiæ, introduci eum præcepit. Ingressa Oratio ad regem, adoravit, et ait : Rex, in æternum vive. Et ille : Rectene sunt omnia circa dominum tuum, et quæ illius sunt ? Et Oratio : Recte, Domine, vestri gratia. Porro unum est necessarium. Servus

ille vester a cornibus unicornium ad imperium regis ereptus, divertit ad militem vestrum dominum meum; et: Domine mi, terra illa australis et arens est, et cibum non habet. Det Dominus benedictionem, et terra nostra det fructum suum. En congregati hostes in multitudine, ut dimicent contra nos: da nobis, Domine, auxilium de tribulatione; quia non est alius qui pugnet pro nobis, nisi tu, Deus noster. Porro rex noster, cujus natura bonitas, motus his lacrymis ait: Quem mittemus? Ad quem Charitas: Ecce ego, Domine, mitte me. Rex autem quærebat de sociis; sed Charitas domesticam sibi familiam respondit [2605] sufficere. Exit ergo una cum nobili illo comitatu suo, Gaudio, Pace, Patientia, Longanimitate, Benignitate, Bonitate, Mansuetudine. His stipatus dux insignis progreditur, certusque de victoria, erecto signo triumphali primam pertransit inimicorum, secundamque custodiam, Cumque venisset ad portam, ultro aperta est ei. Ad cujus ingressum facta est lætitia magna in oppido. Cumque suadente Gaudio vociferarentur omnes et acclamarent, exortus clamor exterorum castra perterruit. Et illi: Quæ est ista, inquiunt, vox exultationis in auribus nostris de castris Israël? Non ita heri et nudiustertius. Forte venit eis auxilium, et impetum facient in nos. Fugiamus ergo Israël; Dominus enim pugnat pro eis contra nos. Interim Charitas moræ impatiens,

ordinari exercitum, aperiri portas, et persequi præcipit inimicos, aperte denuntians : Vadam ad portas inferi. Sicque uno impetu universus Charitatis exercitus procedit, quos Babylonii non ferentes fugiunt, sed non effugiunt. Cadunt a latere Timoris mille, et a dextris Charitatis decem millia.

PARABOLA III. DE PUGNA SPIRITUALI.

1. Inter Jerusalem et Babylonem ordinatæ sunt acies ad bellum. Hinc David manu fortis aciem producit virtutum terribilem et ordinatam : inde Nabuchodonosor Babylonis spiritualia nequitia, suumque vitiorum tumultuosum exercitum dirigit ex adverso. Procedit de castris David tirunculus novitius, nuper in militiam regis juratus, et per manus ipsius æterni David verbi Dei gladio accinctus, et spiritualibus armis insignitus, ingentes gerens animos, et contra regis edictum, ad faciendum sibi nomen plusquam ad hostem vincendum impatientissimus. Equus erat ci fervidus, proprium corpus ; de succo adhuc sæculi fortis, viridis, lascivus, animusque ejus conveniens, cui insidens ferebatur insignis ; castrorumque suorum dedignans disciplinam, contemptis sociis, [2606] stolidam quadam præsumptione longe præ cæteris progrediebatur, æstuans et anhelans ad faciendum sibi nomen. Videns David impetuosam ejus præsumptionem, per Filium suum Salomonem sub interminatione

ei mandavit: *Væ soli, quia si ceciderit, non habebit sublevantem* (Eccle. IV, 10). Cujus ille monita parvi pendens, cum sibi vel aliis ostendere magnæ virtutis suæ quæreret occasiones, et præclarum aliquod facinus moliretur, conspicatur eminus in parte hostili unum de inimicis fortis malitiæ, astutæ nequitiae, arma habentem ignea, manusque plenas jaculis igneis, multos vulnerantem, vulneratos occidentem, occisos conculcantem, facile capientem, difficile relaxantem, spiritum Fornicationis.

2. Hic se ostensurum præsumens præclaram virtutem suam, impetum in eum dirigit, et promptum illum equum suum jejuniorum verberibus, et vigiliarum calcaribus perurgens, totus fertur in illum. Clamat a tergo Prudentia, Parce, parce! clamat Discretio, Sustine, sustine! totusque eum concrepat Davidicus exercitus. Quos ille omnes surda aure præteriens, fertur miser totus in malum suum, et nescit. Videns Nabuchodonosor infremit, et malum ei parans dolos præmittit. Occurrunt enim illi a latere in præceps ruenti sorores duæ, Superbia et Vana Gloria, acclamantes ei in dolo: Euge, euge! Quibus ille miser nimis credulus, totus fertur in præceps, et nescit quæ jam undique cum circumvallent insidiæ. Spiritus quidem Fornicationis, jam crebro tales et talium impetus expertus, fugam simulat, et delusum miserum sequi provocat, donec per patentem portam in

medio Babylonis introductum suis illum sociis tradidit illudendum. Gastrimargia et Fornicatio equum sibi vindicant, nec dominum suum jus in eo habere ultra permittunt. Jam quippe deficiebat, jam fatigatus divertere quærebat. In medio quippe pugnae sub pugnante ceciderat, et casu suo vehementer attriverat sessorem suum : quem illi cibis Babylonis reffectum, reimpinguatum suis subdidere servitiis. In miserum vero Ira, Invidia, cæteraque vitiorum turba consurgit, et fiducialiter supra dorsum ejus fabricant peccatores. Sed et Fornicatio cujus nisi terga fugientis nil adhuc ille viderat, aperta jam facie et impudenti fronte in eum consurgit, et spicula ignea [2607] in cor ejus torquet, gladiumque in cervicem ejus exserit, projectumque in terram conculcat ; et coquo regis Babyloniorum Nabuzardam eum tradens, ejus immundis gurgitationibus subdidit illudendum. Nec jam patitur, ut honesta in eum vitia manum mittant ; sed immundis scurris de coquina regis, id est fœdis et horrendis vitiis, exhibet irridendum. Sic igitur captus ab inimicis, ligatur funibus malæ consuetudinis, et præcipitatur in carcerem Desperationis.

3. Rex autem David cooperto capite lugebat, dicens : Absalon fili mi, fili mi Absalon ! Vocansque unum regiae clientelæ ac sedis in hujusmodi utilem et probatum, Timorem scilicet, ad requirendum eum dirigit, et Obedientiam secum mandavit, ut ereptum de carcere tutelæ

committeret Obedientiæ. Missus Timor venit, et suscitatur miserum, ereptumque de carceribus claustris et vinculis, sicut sibi jussum fuerat, Obedientiæ tradidit : equum suum ei restituit, sed ferocem et rebellem, et qui vix ultra dominum dignaretur agnoscere. Quem Obedientia apprehendens et freno ferreo cohibens, licet renitentem plurimum et recalcitrantem, antiquo domino subdidit, docuitque eum mutare fortitudinem.

4. Susceptum itaque a Timore Obedientia deducens militem Christi, per aliam viam reduxit in regionem suam, primamque ei mansionem apud Pietatem constituit : ut scilicet animos ejus, quos Timor exacerbaverat, Pietas patris revocantis refocillaret. Secundam, apud Scientiam, ut sciret unde et quo sibi esset redeundum : sciretque uti et Pietate, et Timore, ne Pietas extolleret, Timor frangeret. Tertiam, apud Fortitudinem, quæ cum ad peragendum reditus sui iter confortaret. Quartam, apud Consilium, ut alterius cum consilio omnia faceret, nec a ducatu obedientiæ in aliquo declinaret. Quintam, apud Intellectum, ut non jam consilio tantum hominum, sed ipse jam intelligere inciperet quæ sit voluntas Domini bona, beneplacens et perfecta. Ad sextam mansionem pervenit miles Christi Sapientiæ, hospitibus suis eum prosequentibus, nec iter ejus deserentibus, ut jam ei sapiant bona Domini, et exinde cum

Moyse, velut de monte Abarim, repromissiones Dei incipiat contemplari (Deut. XXXII, 49). Et hinc [2608] jam pervenitur in Jerusalem, in regnum et civitatem David, in visionem pacis : ubi beati pacifici filii Dei interiorus et exteriorus omnibus pacificatis ingressi, gaudium Domini sui celebrant, sabbatum sabbatorum. Amen

PARABOLA IV DE CHRISTO ET ECCLESIA.¹

1. *Simile est regnum cælorum homini regi, qui fecit nuptias filio suo* (Matth. XXII, 2). Cumque dies instaret nuptiarum, consuluit Pater Filium, quam vellet ducere. Ille se elegisse et præelegisse Ecclesiam respondit a sæculo. At Pater : Sed captiva, inquit, tenetur in Ægypto, ibique servit in luto et latere (Exod. I, 14), venundata sub peccato. Induratum est cor Pharaonis super eam, et aggravata manus, nec dimittet eam nisi in manu forti (Exod. III). Et ego, inquit Filius, manus tua et brachium fortitudinis tuæ, intrabo Ægyptum in manu forti et brachio extento, et liberabo eam. Et ut obstruam os loquentium iniqua, et redimam eam a calumniis hominum, appendam in statera juxta pretium quo venundata est sub peccato, voluntatem scilicet peccati ; et e contra pretium sanguinis mei : et invenietur illa minus habens, et perveniet ad victoriam judicium meum. At Pater : Plane, inquit, perveniet ; sed lex est conjugii sponsæ requirere assensum. Requiretur, inquit.

---

¹ Inter spuria locum habet in antiquis editionibus, uti et sequens.

Inveni David servum meum, virum secundum cor meum. Mittam eum cum cithara, ut loquatur ad cor ejus, et advocet eam, et demulceat animos ejus, in luto Ægypti assuetos et putrefactos. Missus David Ægyptum ingreditur; et præparatum habens dulcissimum epithalamii canticum, eructavit de corde suo hoc verbum bonum: *Audi, filia, et vide, et inclina aurem tuam, et obliviscere populum tuum, et domum patris tui; et concupiscet rex decorem tuum, quoniam ipse est Dominus Deus tuus* (Psal. XLIV, 11, 12). Jussus etiam Isaias e vestigio subsequitur, vidensque illam in vinculis captivitatis: *Consurge, inquit, consurge, [2609] induere fortitudinem brachii Domini. Elevare, elevare, consurge, Jerusalem; solve vincula colli tui, captiva filia Sion* (Isa. LI, 9; LII, 1, 2).

2. Cumque etiam alii multi intrassent patriarchæ et prophetæ, omnes eadem nuntiantes, tandem aliquando intelligens illa gratiam Dei, surgensque de pulvere, dixit: Recordatus es mei, Domine Deus meus. Misereris, cujus misereris, et misericordiam præstas, cujus misertus eris (Exod. XXXIII, 19). Et subsequens quod sapiens illa Abigail: *Quis, inquit, me det in ancillam servorum Domini mei, ut lavem pedes servorum Domini mei?* (I Reg. XXV, 41.) Moxque exsurgens, sicut ipsa Abigail, ascendit super asinam, id est, subdidit sibi carnem suam, et secuta est servos regis. Occurrit sponsus festivus et hilaris: tenensque manum dexteram ejus, et in voluntate sua deducens eam,

et cum gloria suscipiens eam, introduxit in civitatem regni sui, et in cubiculum genitricis suæ. Et in lectulo charitatis suæ eam collocans, et gratiæ suæ ornamentis eam condecorans, lævamque suam sub capite ejus ponens, et dextera sua eam amplexans: *Adjuro vos, inquit, filia Jerusalem, ut non suscitatis, neque evigilare faciatis dilectam donec ipsa velit* (Cantic. II, 6, 7). Posuitque sexaginta ex fortissimis Israël, qui ambirent lectum, ad bella doctissimos: et uniuscujusque ensis super femur suum, propter timores nocturnos. Osculansque eam osculo oris sui (Cantic. I, 1), et valedicens ei abiit in regionem longinquam accipere sibi regnum, et reverti. Mandavitque ei per Osee prophetam: *Multo tempore me exspectabis; et non erit tibi sacerdos, nec sacrificium* (Ose. III, 3, 4).

3. Cujus Pharaos ille Ægyptius captans absentiam, convocato exercitu: *Veni, inquit, persequar et comprehendam, dividam spolia, implebitur anima mea: evaginabo gladium meum, interficiet eos manus mea* (Exod. XV, 9). Surgensque cum omni malitiæ suæ nequitia, Ecclesiæ persecutionem indixit. Moxque ejus castra aggrediens, comprehensum Petrum, fratremque ejus Andream crucifixit, Paulum decollavit, Joannem exsiliavit, Bartholomæum decoriavit, Stephanum lapidavit, Laurentium et Vincentium ustulavit, et sanctorum mortibus, mortiumque et tormentorum generibus omnia complevit.

Posuerunt morticina servorum Dei escas [2610] volatilibus cœli, carnes sanctorum bestiis terræ. Effuderunt sanguinem innocentem tanquam aquam in circuitu Jerusalem, et non erat qui sepeliret (Psal. LXXVIII, 2, 3). Videns Ecclesia defensores suos positos ut oves escarum, ingemuit, et facta est amaritudo ejus amara. Sed terra Ecclesiæ sanguine martyrum impinguata, fidelium segetes multiplici quodam germine refundebat : et in præcisione unius centum vel mille reddens, unde vinci sperabatur vincebat.

4. Quod barbara illa inimici nequitia deprehendens infremuit, et ad nota calliditatis suæ arma refugiens, a persecutione interim conquievit, viresque contraxit, gladium revocavit, consilium mutavit. Nullus pejor, inquit, quam domesticus inimicus. Effundam igitur contentionem super principes eorum, et errare eos faciam in invio, et non in via (Psal. CVI, 40). Et cum dicent : Pax, pax ; non erit pax (Jerem. VI, 14). Sed suscitabo inter eos hæreses et schismata, et civili et intestino quodam bello omnia turbabo : et facilius suo eos gladio faciam interire, quam meo. Dixit, et mox terribilis illa hactenus Ecclesiæ acies ordinata facta est non terribilis, quia deordinata. Mutuis quippe se vulneribus impetentes, seque invicem hostiliter concidentes, hostibus a longe stantibus et ridentibus, risum et insultationem, Ecclesiæ vero luctum et intolerabilem incussere dolorem. Amaritudo enim ejus prius amara, nunc facta est

amarior, cum vipereo quodam malo a filiis suis deflebat discerpi viscera sua. Sed continuo egregii curiæ Christianæ milites prævalere videntes astutam inimici malitiam, spiritum resumpserunt, arma fidei corripuerunt : et malum ex semetipsis viriliter auferentes, Alexander cum multis Ariam ; Augustinus Manichæum multosque alios ; Hieronymus Epicuræum Jovinianum, cæterique cæteras hæresum et schismatum pestes pervadentes vel fortiter trucidaverunt, vel prudenter a castris propulerunt, pacemque Ecclesiæ et gaudium restituerunt.

5. Sed heu, heu ! nec mare fluctibus, nec ista vita carere potest tentationibus ; nec potest esse pax firma et solida, nisi in regione sua. Videns enim peccator, et invidie irascitur, dentibus fremit et tabescit, et nova parans bella ad spiritualia malitiæ arma se convertit. Convocansque [2611] sui exercitus egregios illos duces, spiritum scilicet Fornicationis, spiritum Gulæ, spiritum Avaritiæ : Videtis, inquit, quia nihil proficimus, et jam totus mundus post ipsos abiit. Sed adhuc experiri habent vires nostras, qui gloriantur se jam effugisse vel elusisse artes meas. Dixit, et castris eos Ecclesiæ immittens, et dormientes omnes et ebrios nocte inveniens (qui enim dormiunt, et qui ebrii sunt, nocte dormiunt et nocte ebrii sunt) (I Thess. V, 7), continue omnia turbavit. Mox enim omnes se ipsos amantes, quæ sua sunt quærentes, non quæ Jesu Christi, hæreditate sibi

vindicaverunt sanctuarium Dei, et polluerunt tabernaculum nominis ejus (Psal. LXXIII, 7) : non Deo in eo, sed voluntatibus et voluptatibus suis servientes, quæque Deo oblata vel sacrata, in suos usus vertentes. Facientes enim sibi de nominibus et officiis religionis nomina et auctoritates avaritiæ, elationis et vanitatis, tunicam illam charitatis inconsutilem desuper textam per totum (Joan. XIX, 23), purpureumque illud fidei pallium pretioso sanguine tinctum, quibus nuditatem sponsæ Sponsus operuerat cæteraque religionis ornamenta, reluctanti et reclamanti. Ecclesiæ detraxerunt : eamque denudantes, nec se vestientes, quam custodire debuerant, nudam reliquerunt, et de statu quietis eam exturbantes, quantum in ipsis est, de mundo fugere compulerunt.

6. Sed illa clamans, plorans, et nudata turpitudine, et discoopertis natibus, omnia occulta et pudenda sua risui omnium deflens exposita, orat filios uteri sui, nec miserentur ; obsecrat, et irridetur. Et utraque manu totis viribus panniculos quosdam canonicæ vel monasticæ religionis, qui vix manus diripientium effugerunt, circa cor et vitales illas partes astringens, hos saltem dimitti sibi precatur, nec auditur. Et ipsos enim sui illi, non custodes, sed latrones, diripere conantur ; ut vel nuditatem suam non ferens, de hoc mundo fugiat, vel inter eos in frigore malitiæ eorum moriatur. Fingentes tamen nonnunquam

se misereri, vestem de simulatione Virtutum et dissimulatione Vitiorum, manu Hypocrisis utrimque contextam vendere illi conantur. Quam illa detestans et abominans, non suscipit, non recognoscit. Novit illam Sapientiæ manibus contextam, tinctam et sacratam Agni sanguine, a Sponso sibi derelictam, a filiis [2612] sublatam. Aliam nescit, sed abjicit et respuit. Ideo abjicitur, respuitur, conspuitur, et omnibus opprobrio habetur.

7. Hæc sunt nostra, hæc sunt Ecclesiæ periculosa tempora : in quibus in pace facta est amaritudo ejus amarissima (Isa. XXXVIII, 17). Sed tria væ abierunt : adhuc restat unum væ, scilicet angelus Satanæ, in angelum lucis se transfiguraturus, sessurus in templo Dei, et ostensurus se tanquam sit Deus. Qui jam mysteria iniquitatis operatur (II Thess. II, 3-10), prænuntiis ejus jam undique Ecclesiæ suggillantibus : *Ecce hic, et ecce illic* (Luc. XVII, 23). Sed, o Sponsa Christi, noli credere, noli exire : sed sustine Sponsum tuum, qui te non despicit, nec obliviscitur in tribulatione : sed quarta vigilia veniet ad te ambulans super mare (Matth. XIV, 25). Et veni, Domine ; veni ad liberandum eam, Domine Deus virtutum, qui vivis et regnas per omnia sæcula sæculorum. Amen.

PARABOLA V. DE FIDE, SPE, ET CHARITATE.

1. Rex nobilis et potens tres habuit filias, Fidem, Spem et Charitatem. His delegavit civitatem eximiam, humanam Animam. In qua cum tres sint arces, Rationabilitas, Concupiscibilitas, Irascibilitas, unicuique suam contradidit: Fidei primam, Spei secundam, Charitati tertiam. Rationabilitati præficitur Fides, quia fides non habet meritum, cui humana ratio præbet experimentum. Concupiscibilitati Spes, quia concupiscere nos non licet quæ videmus, sed quæ speramus; et spes quæ videtur, non est spes. Irascibilitati Charitas, fervor scilicet fervori, ut fervor virtutis fervori naturæ dominetur, imo fervor naturalis attollat se in fervorem virtutis. Ingressæ illæ, unaquæque pro posse suo domum suam ordinat et procurat. Custodem ergo domus suæ in Rationabilitate Fides ponit Prudentiam, ut suum jus in ea sibi conservet, et rationem sub legibus fidei et intra terminos a fide positos cohibeat. Ut autem [2613] fiducialiter in domo ageret, addidit et Obedientiam. Ut Obedientia processum operis, et tolerantiam haberet laboris, subdidit et Patientiam. Ut autem etiam inferiorem actuum vel sensuum familiam regere bene posset et dispensare, ipsam ei Dispensationem suffecit. Ut secundum Apostolum honeste et secundum ordinem omnia fierent (I Cor. XIV, 40), addidit et Ordinem. Ne maledictio intraret domum (maledicta omnis domus indisciplinata), custodem in porta posuit Disciplinam.

2. Spes autem in Concupiscibilitate domui suæ Sobrietatem præfecit, ut jus suum in ea sibi conservaret, et principales ejus sibi semper servire compelleret. Ut autem inferiorem voluntatum et voluptatum familiam discrete regere sufficeret, ipsa ei subdidit Discretionem. Cui etiam contra concupiscentiam carnis addidit Continentiam contra concupiscentiam oculorum, Constantiam ; contra ambitionem sæculi, Humilitatem. Et ne egestas intraret domum (*ubi enim multa verba sunt, sicut dicit Salomon, ibi multa egestas* (Prov. XIV, 23), Silentium custodem posuit in limine.

3. At Charitas suam domum ad austrum et meridiem positam, amicæ sibi Pietati commisit ; jusque suum omne ei tradidit, subdens ei ad obsequium primum Munditiam corporis ; deinde, congruas exercitationes, videlicet lectiones, meditationes, orationes, et spirituales affectiones. Et ne ingressa domum miseria conturbaret Beatitudinem filiorum Dei, qui in septimo gradu (Matth. V, 9), id est in perfectione beatitudinis positi, in domo Charitatis ludunt et jucundantur,² ipsam Pacem custodem in porta constituit. Sic ordinatis domibus suis, totius civitatis quasi præpositum quemdam et œconomum posuerunt Liberum Arbitrium.

4. Quo peracto, redeunt in domum patris puellæ regię. Inimicus homo superveniens, ordinem et gloriam civitatis videns et invidens,

---

² Tiraq. et Horst. hic addunt *beati pacifici*. †

machinatur insidias ; et ingredi cupiens, corruptis duobus de præcipuis civibus, Discretionem et Dispensationem, universæ malitiæ suæ exercitum introduxit per portas Rationabilitatis et Concupiscibilitatis. Præpositus civitatis Liberum Arbitrium, qui totius civitatis dimissus erat custos et arbiter (paterfamilias quippe peregre proficiscens dedit servis suis potestatem [2614] cujusque operis), ligatur vinculis ferreis et in carcerem mittitur. Præcipitatis de arce Rationabilitatis custodibus suis, mox contra Fidem Blasphemia inducitur. Cum qua irruentes contradictiones, commotiones et confusiones, cæteraque hujusmodi turba, cunctaque sibi diripientes, sibique quidquid libebat vindicantes, in Rationabilitate nihil rationis reliquerunt ; et janitore perempto, scilicet Disciplina, omnibus intrandi et exeundi copiam præbuerunt.

5. Porro in domum Spei, Concupiscibilitatem scilicet, ingressa, et omnia sibi vindicans domina Luxuria, totam eam de superioribus dejectam ad ima devolvit, et Concupiscentiæ carnis Continentiam, Concupiscentiæ oculorum Constantiam, Ambitioni sæculi Humilitatem conculcandam tradidit et illudendam. Et perempto Silentio janitore, omnibus et intrantibus et exeuntibus fecit portam patere. Sobrietatem vero et socias sobrietatis virtutes aut occidit, aut incarceravit, aut in exsilium destinavit. Exinde ad superiorem civitatis arcem conscenditur, et Pace

janitore et custode summæ beatitudinis perempto, Miseria ingreditur. Mox enim domina Superbia ascendens in arcem (*Superbia enim eorum qui te oderunt, ascendit semper* (Psal. LXXIII, 23), Pietatem de ea impie deturbavit, totamque illam Pietatis et Pacis familiam morte vel exsilio damnavit. Jam quicumque vult, sanctuarium Dei ingreditur : quæcunque sancta in eo, quæcunque hactenus filiis Levi tantum accessibilia erant et visibilia, jam profanata, jam direpta ab inimicis, in Babylonem transferuntur ; et de vasis templi concubinis regis Babylonii propinatur. Sic capta est et confusa tota civitas ; secundum gloriam ejus facta est ignominia ejus.

6. Confusis omnibus, ad dominas tristic nuntius venit perditæ civitatis. Conturbatæ illæ pedibus Patris provolvuntur, auxilium deprecantes. Causante illo et custodis Liberi Arbitrii arguente negligentiam : Quid, inquiunt, o Pater, Liberum Arbitrium potest sine adjutrice gratia ? Et ego, inquit, dabo gratiam ; sed præmittendus est Timor. Ipse enim præibit ante illam parare vias ejus. Egressus Timor a facie Domini, venit ad civitatem, baculum habens disciplinæ in manu ejus ; invenitque portam difficultatis obseratam, et obfirmatam vectibus malæ consuetudinis. Janitor procax et improbus Carnis lascivia [2615] in portis aderat, qui Timori satis infestus, opprobriis et conviciis eum fatigabat. At ille facto impetu fiduciæ, frangens

vectes malæ consuetudinis, portas diruens difficultatis, miserum illum corripit, et baculo eum disciplinæ quem tenebat, usque ad mortem perurget : statimque signum advenientis Gratia super portas elevans, totam civitatem vertit in timorem. Post quem Gratia ingreditur civitatem, secum totum illum Virtutum cœlestium exercitum adducens. Mox pars inimica disparuit, Virtutes vero ad nota præsidia recurrunt. Procedentes illico et se ipsas deceptas fuisse accusantes Discretio et Dispensatio veniam precantur : prodit de vinculis et ad occursum dominæ Gratia festinat Arbitrium, sub regno Gratia nunc tandem se sperans fore liberum. Fercula præparantur filiabus regis domus suæ, et mensæ ponuntur congruæ. In mensa quippe Fidei panis ponitur doloris, et aqua angustia, et cætera pœnitentiæ fercula. In mensa Spei panis confortans, et oleum exhilarans faciem, et cætera consolationis fercula. In mensa Charitatis panis vitæ, vinumque lætificans, et omnes deliciae paradisi. Jam ingrediuntur et epulantur, et custodiunt civitatem. Sed nisi Dominus custodierit civitatem, frustra vigilat qui custodit eam (Psal. CXXVI, 1).